

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Appel iværksat den 29. januar 2020 af ZW til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 21. november 2019 i sag T-727/18, ZW mod EIB

(Sag C-50/20 P)

(2020/C 348/02)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: ZW (ved dikigoros T. Petsas)

Den anden part i appelsagen: Den Europæiske Investeringsbank (EIB)

Den Europæiske Unions Domstol (Ottende Afdeling) har ved kendelse af 3. september 2020 besluttet delvist at afvise appellen, delvist forkaste den som åbenbart ugrundet og truffet afgørelse om, at appellanten bærer sine egne omkostninger.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landesverwaltungsgericht Steiermark (Østrig) den 8. maj 2020 — NE mod Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld

(Sag C-205/20)

(2020/C 348/03)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landesverwaltungsgericht Steiermark

Parter i hovedsagen

Sagsøger: NE

Sagsøgt myndighed: Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld

Procesdeltager: Finanzpolizei Team 91

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er kravet om, at sanktioner skal stå i et rimeligt forhold til overtrædelsens grovhed, som er fastsat i artikel 20 i direktiv 2014/67/EU ⁽¹⁾ og fortolket i Den Europæiske Unions Domstols kendelser Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (sag C-645/18) ⁽²⁾ og Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (forenede sager C-140/19, C-141/19, C-492/19–C-494/19) ⁽³⁾, en direkte anvendelig direktivbestemmelse?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende:

Gør en fortolkning af national lovgivning i overensstemmelse med EU-retten det muligt og nødvendigt for de nationale retsinstanser og myndigheder at supplere de nationale sanktionsbestemmelser, som finder anvendelse i den foreliggende sag, med de kriterier vedrørende kravet om forholdsmæssighed, som er fastlagt i Den Europæiske Unions Domstols kendelser *Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld* (sag C-645/18) og *Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld* (forenede sager C-140/19, C-141/19, C-492/19–C-494/19), uden at der er udstedt en ny national bestemmelse?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/67/EU af 15.5.2014 om håndhævelse af direktiv 96/71/EF om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 om administrativt samarbejde via informationssystemet for det indre marked («IMI-forordningen») (EUT 2014, L 159, s. 11).

⁽²⁾ ECLI:EU:C:2019:1108.

⁽³⁾ ECLI:EU:2019:1103.

**Appel iværksat den 9. juni 2020 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten
(Ottende Afdeling) den 2. april 2020 i sag T-571/17, UG mod Kommissionen**

(Sag C-249/20 P)

(2020/C 348/04)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Europa-Kommissionen (ved B. Mongin og L. Radu Bouyon, som befuldmægtigede)

Den anden part i appelsagen: UG

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Ophævelse af dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret (Ottende Afdeling) den 2. april 2020 i sag T-571/17, UG mod Kommissionen.
- Sagen hjemvises til Retten.
- Afgørelsen om sagsomkostningerne i første instans og i appelsagen udsættes.

Anbringender og væsentligste argumenter

1. Forkert gengivelse af de faktiske omstændigheder (præmis 64-71 i den appellerede dom)

Ifølge fast retspraksisforeligger der en urigtig gengivelse, der er underlagt Domstolens prøvelse, når bedømmelsen af de eksisterende beviser forekommer åbenbar urigtig. En sådan forkert gengivelse skal følge klart af sagsakterne.

I anbringendets første led har Kommissionen gjort gældende, at Rettens konklusion, hvorefter ansættelsesmyndigheden fastsatte en for kort frist for UG til at afhjælpe den utilstrækkelige faglige indsats, modsiges af beviserne i sagen. Ansættelsesmyndigheden krævede ikke, at UG opfyldte samtlige de mål, der var fastsat i bedømmelsesrapporten for 2015, og genskabte et tillidsforhold til sine arbejdskolleger inden for en frist på tre måneder.

Ifølge anbringendets andet led koncentrerede Retten fejlagtigt sin undersøgelse omkring spørgsmålet om de ubegrundede fravær og undlod at tage hensyn til den gentagne karakter af flere oplysninger om utilstrækkelig faglig indsats, som blev konstateret i afgørelsen af 17. oktober 2016 og i skrivelsen af 8. september 2016.